

21. מין במינו בזרוע בשלה

1. חולין צח: "אמר רבי לא נצרכא" עד "וליגמר מיניה"

אמר אביי: לא נצרכא אלא לרבי יהודה, דאמר: מין במינו - לא בטיל, קמ"ל: דהכא בטיל

2. רשב"א חולין צח: ד"ה אמר אביי מתחילת דבריו עד "ואין סברא לומר"

אמר אביי לא צריכא לרבי יהודה דאמר מין במינו לא בטיל והכא בטיל, וק"ל דהא לא פליג רבי יהודה עליהו דרבנן אלא בבלול כגון יין ביין וא"נ סלת בסלת וכיו"ב, דלרבנן בששים ולרבי יהודה בכל שהוא, אבל ביבש שזה עומד בפ"ע וזה עומד בפ"ע אף לר"י בטל ברוב, חוץ מן התרומה ומן הקדשים וכיוצא בהן שמנו חכמים שהחמירו בהן באחד ומאה או באחד ומאתים או דבר חשוב או שבמנין שאינו בטל, אבל בשאר האיסורין ביבש אף לרבי יהודה בטל והשוה בזה לרבנן, וכדתנן (שבת קמ"א ב') א"ר יהודה מעלין את המדומע באחד ומאה, והיינו חטים בחטים דאי חטים בשעורים אף בתרומה עולה בס', וכדתנן במסכת ערלה ומייתנין לה לקמן בסמוך גריסין שנתבשלו עם עדשים אין בהן בנו"ט אפי' אין בהן להעלות בא' ומאה מותר, ואסיקנא בס' למאן דאית ליה בשאר איסורים בס', ועוד דאם אין אתה אומר כן תרומה לר' יהודה במינו אינה עולה ובספרי מוכיחין דתרומה עולה באחד ומאה דמוהרמותם את מקדשו ממנו מייתי לה דהוי מין במינו, וגרסינן נמי בגיטין (נ"ד א') ורמי דר' יהודה אדר"י דרבנן דתניא [נפלו] ואח"כ נתפצעו בין בשוגג בין במזיד לא יעלו דברי ר"מ ור"י, ר' יוסי ור"ש אומרים במזיד לא יעלו בשוגג יעלו, והא הכא דמדאורייתא חד בתרי ורבנן הוא דגזור וקא קניס שוגג אטו מזיד, והכא ודאי מין במינו הוא דאי בשאינו מינו כי נפלו אגוזי פרך ורמוני באדן לתוך מין אחר אף על פי שנתפצעו האגוזים ונתפרדו הרמונים היכי בטילי והלא האיסור ניכר הוא ואינו בטל לעולם, אלא ש"מ דרבי יהודה לא קאמר אלא בבלול אבל בשאין בלול לא קאמר, וכ"כ הראב"ד ז"ל, וא"כ זרוע בשלה נמי בהדי איל דיבש ביבש הוא חד בתרי בטיל אף לרבי יהודה דאע"פ שנתבשלו זה עם זה יבש ביבש קרינן ליה וברובא בטיל, וכדאקשינן לקמן גבי גיד שנתבשל עם הגידין והתיכה נבלה שנתבשלה עם החתיכות וליבטיל ברובא

3. שו"ת הרשב"א חלק א סימן תרצה

שאלת עוד לרבי יהודה דאמר מין במינו לא בטל משמע מסוגיא דחולין (פ"ח דף ק"ח) דמדאורייתא יליף לה. ובגיטין פרק הניזקין (דף נ"ד) נפלו ואחר כך נתפצעו אמרי אליבא דרבי יהודה דמדאורייתא חד בתרי בטיל וההיא במין במינו הוא

תשובה לרבי יהודה לדידיה חד בתרי בטיל סבירא וההיא דמין במינו לא בטיל משמיה דרבי'. וכמדומה לי שכן דעת רבותינו הצרפתים. אבל נראה דר' יהודה לא פליג אדרבנן אלא בבלול כגון יין ביין סולת בסולת וכיוצא בהן. דלרבנן בששים ולרבי יהודה בכל שהן. וממקום דיליף לה מדם הפר ודם השעיר. אבל ביבש שזה עומד בפני עצמו וזה עומד בפני עצמו אף לרבי יהודה בטל ברוב חוץ מן התרומה והערלה וכיוצא בהן שהחמירו חכמים בהן באחד ומאה ובאחד ומאתים. או דבר שיש לו מתירין דבר חשוב שבמנין שאינן בטלין אפי' באלף אפי' לרבנן. אבל בשאר איסורין בטלין ביבש לרבי יהודה כרבנן. ורבנן אמר רבי יהודה מעלין את התרומה באחד ומאה והיינו חטים בחטים. דאילו חטים בשעורים בששים אף /כלומר דאף/ התרומה עולה בששים ואפילו בבלול בשאר /נ"ל צ"ל כשאר/ איסורין. וכדתנן במסכת ערלה (פ"ב דף פ"א) ומייתנין לה בפרק גיד הנשה (דף צ' /צ"ל צ"ח/ ב') בשמעתתא דהזרוע בשלה גריסין של תרומה שנתבשלו עם עדשים אם אין בהם בנותן טעם אפי' אין בהם להעלות באחד ומאה מותר. ואסיקנא התם בפרק גיד הנשה /צ"ח/ למאן דאמר ליה בשאר איסורין בששים. ועוד דאם אין אתה אומר כן תרומה לרבי יהודה במינו אינה עולה. ובספרי מוכיחין דתרומה עולה באחד ומאה (במדבר י"ח) מוהרמותם את מקדשי כדקאמר. וכן כתב הראב"ד. וכן שמענו לר"ת ז"ל

4. מנחות כג. "אמר רב חסדא נבלה בטלה" עד כג: "תנן שתי מנחות"

אמר רב חסדא: נבילה בטילה בשחוטה, שאי אפשר לשחוטה שתעשה נבילה; ושחוטה אינה בטילה בנבילה, שאפשר לנבילה שתעשה שחוטה, דלכי מסרחה פרחא טומאתה; ורבי חנינא אמר: כל שאפשר לו להיות כמוהו - אינו בטל, וכל שאי אפשר לו להיות כמוהו - בטל. אליבא דמאן? אי אליבא דרבנן, הא אמרי: עולין הוא דלא מבטלי אהדדי, אבל מין במינו בטל! אי אליבא דרבי יהודה, והא רבי יהודה בתר חזותא אזיל, ואידי ואידי מין במינו הוא! אלא אליבא דרבי חייא, דתני רבי חייא: נבילה ושחוטה בטילות זו בזו. רבי חייא אליבא דמאן? אי אליבא דרבנן, הא אמרי: עולין הוא דלא מבטלי אהדדי, הא מין במינו בטיל! ואי אליבא דר' יהודה, כל מין במינו לר' יהודה לא בטיל! לעולם אליבא דר' יהודה, וכי קא אמר ר' יהודה מין במינו לא בטל, ה"מ היכא דאפשר ליה למיהוי כוותיה, אבל היכא דלא אפשר ליה למיהוי כוותיה - בטל, ובהא קא מיפלגי, דרב חסדא סבר: בתר מבטל אזלינן, ור' חנינא סבר: בתר בטל אזלינן

5. תוס' מנחות כב: ד"ה ורבי יהודה "וחזר בו ר"ת" עד "וההיא בפסחים"

וחזר בו ר"ת דודאי אין חילוק בין לח ליבש ותירץ דהא דתרומה עולה באחד ומאה בנפלה לתוך חולין מתוקנין דאי אפשר למבטל דהיינו החולין ליעשות כבטל דהיינו התרומה וההיא דשני כוסות אחד של תרומה ואחד של חולין בחולין שאינם מתוקנין דאפשר להו ליעשות תרומה וסבר לה ר' יוחנן כמ"ד לקמן בתר מבטל אזלי רבנן והוה ליה מין במינו

6. יבמות פא: "דתניא חתיכה של חטאת" עד "אבל חתיכה" ורש"י ד"ה ר' יהודה

דתניא: חתיכה של חטאת טמאה שנתערבה במאה חתיכות של חטאות טהורות, וכן פרוסה של לחם הפנים טמאה שנתערבה במאה פרוסות של לחם הפנים טהורות - תעלה, רבי יהודה אומר: לא תעלה

רש"י שם

ר' יהודה אומר לא תעלה - דקסבר ר' יהודה בכל דוכתא מין במינו לא בטיל

7. ביצה ג: "אחד ביצה שנולדה" עד "בשלמא לרבה", "אימא סיפא נתערבה" עד "אלא אי אמרת"

אחד ביצה שנולדה בשבת ואחד ביצה שנולדה ביום טוב אין מטלטלין אותה לא לכסות בה את הכלי, ולא לסמוך בה כרעי המטה. אבל כופה עליה את הכלי בשביל שלא תשבר. וספיקא אסורה. ואם נתערבה באלף - כולן אסורות

אימא סיפא: נתערבה באלף - כולן אסורות. אי אמרת בשלמא ספק יום טוב ספק חול - הוי דבר שיש לו מתירין. וכל דבר שיש לו מתירין - אפילו באלף לא בטיל

8. רשב"א חולין צח: ד"ה אמר אביי "ואין סברא לומר" עד "וכדמשמע לקמן דאמרינן", "ומ"מ צריך לעיין" עד "אבל ההיא דלקמן"

אמר אביי לא צריכא לרבי יהודה דאמר מין במינו לא בטיל והכא בטיל, וק"ל דהא לא פליג רבי יהודה עלייהו דרבנן אלא בבלול כגון יין ביין וא"נ סלת בסלת וכיו"ב, דלרבנן בששים ולרבי יהודה בכל שהוא, אבל ביבש שזה עומד בפ"ע וזה עומד בפ"ע אף לר"י בטל ברוב, חוץ מן התרומה ומן הקדשים וכיוצא בהן שמנו חכמים שהחמירו בהן באחד ומאה או באחד ומאתים או דבר חשוב או שבמנין שאינו בטל, אבל בשאר האיסורין ביבש אף לרבי יהודה בטל והשוה בזה לרבנן, וכדתנן (שבת קמ"א ב') א"ר יהודה מעלין את המדומע באחד ומאה, והיינו חטים בחטים דאי חטים בשעורים אף בתרומה עולה בס', וכדתנן במסכת ערלה ומייתנין לה לקמן בסמוך גריסין שנתבשלו עם עדשים אין בהן בנו"ט אפי' אין בהן להעלות בא' ומאה מותר, ואסיקנא בס' למאן דאית ליה בשאר איסורים בס', ועוד דאם אין אתה אומר כן תרומה לר' יהודה במינו אינה עולה ובספרי מוכחינן דתרומה עולה באחד ומאה דמוהרמותם את מקדשו ממנו מייתי לה דהוי מין במינו, וגרסינן נמי בגיטין (נ"ד א') ורמי דר' יהודה אדר"י בדרבנן דתניא [נפלו] ואח"כ נתפצעו בין בשוגג בין במזיד לא יעלו דברי ר"מ ור"י, ר' יוסי ור"ש אומרים במזיד לא יעלו בשוגג יעלו, והא הכא דמדאורייתא חד בתרי ורבנן הוא דגזור וקא קניס שוגג אטו מזיד, והכא ודאי מין במינו הוא דאי בשאינו מינו כי נפלו אגוזי פרך ורמוני באדן לתוך מין אחר אף על פי שנתפצעו האגוזים ונתפרדו הרמונים היכי בטילי והלא האיסור ניכר הוא ואינו בטל לעולם, אלא ש"מ

דרבי יהודה לא קאמר אלא בבלול אבל בשאין בלול לא קאמר, וכ"כ הראב"ד ז"ל, וא"כ זרוע בשלה נמי בהדי איל דיבש ביבש הוא חד בתרי בטיל אף לרבי יהודה דאע"פ שנתבשלו זה עם זה יבש ביבש קרינן ליה וברובא בטיל, וכדאקשינן לקמן גבי גיד שנתבשל עם הגידין וחתיכה נבלה שנתבשלה עם החתיכות וליבטיל ברובא ומ"מ צריך לעיין איך יקרא רוטב מין בשר דהא בתר שמא אזלינן, ומיהו לגבי הא דשמעתין אפשר לתרץ דהכא אביי הוא דאוקמא הכין ואביי לטעמי' דאמר התם בע"ז דבתר טעמא אזלינן